

[Høje.]

kendelse mod en indbetaling til statskassen på 20 mill. kr.

Fremskridtspartiet er, som det fremgår af betænkningen, enig med partierne venstre og kristeligt folkeparti i, at det må fastslås, at det beløb, der ved fornyede statsanerkendelser skal indbetales til statskassen, mindst bør svare til den beregnede besparelse, den manglende statsanerkendelse har bevirket.

Under udvalgsbehandlingen er det oplyst, at den beregnede nettobesparelse for Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse beløber sig til i alt 24.090.034 kr., og ændringsforslaget fremsættes derfor i overensstemmelse med denne oplysning.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Otto Mørch (S):

Ved dette ændringsforslag fra fremskridtspartiet kan vi konstatere, at man selvfølgelig holder sig inden for reglerne, men gang på gang bryder normerne. Partiet har lurepasset hele vejen. Ikke den mindste antydning har vi fået under udvalgsarbejdets forløb af, at man ville stille ændringsforslag. Uskrevne regler kender partiet åbenbart ikke eller ønsker i al fald ikke at bruge dem.

Nu stiller man så ændringsforslag her i sidste omgang ved tredje behandling, men stemmer alligevel imod lovforslaget som helhed.

Vi afviser naturligvis ændringsforslaget, og vi henviser fra socialdemokratiets side til forliget, der blev stærkt markeret ved lovforslagets anden behandling.

Brøndsted (V):

Ud fra venstres principielle holdning om, at det skulle være en indbetaling, der svarede til besparelserne, har vi forhandlet, og vi har forhandlet os frem til enighed om disse 20 mill. kr. Selvfølgelig hopper vi så ikke fra en aftale i sidste øjeblik, når fremskridtspartiet uden overhovedet at have givet noget til kende under forhandlingerne nu kommer med deres ændringsforslag. De kunne jo have været med, men det har de ikke ønsket, og derfor stemmer venstre mod det stillede ændringsforslag på dette tids-

punkt, ligesom venstre stemmer for lovforslaget til sin tid.

Høje (FP):

Fru Ritta Ahm sagde under førstebehandlingen af dette lovforslag, at dette mest var en sag om principper, og det gav jeg hende ret i ved første behandling.

Vi har under udvalgsbehandlingen af lovforslaget til stadighed påvist, at princippet i sagen var det vigtigste, og når hr. Ninn-Hansen under anden behandling bebrejdede os, at vi ikke ville være med til at skaffe adskillige millioner kroner ind i statskassen, og sagde, at denne løsning, man nu havde fundet frem til, var den billigste for statskassen, så er det i virkeligheden overhovedet ikke det, det drejer sig om for vores vedkommende. Det er princippet i denne sag. Det har vi sagt gang på gang under første behandling og under anden behandling, og vi har også sagt det i udvalget.

Når jeg stiller dette ændringsforslag, er det igen et spørgsmål om principper og ikke et spørgsmål om kroner og øre. Vi mener, at lovforslaget slet ikke skulle have været fremsat, men at vi skulle have beholdt den oprindelige lov. Det har vi ikke kunnet komme igennem med.

Vi har også i udvalget påpeget, at når man endelig skulle have denne løsning, måtte det absolutte minimum i hvert fald være, at den fulde beregnede nettobesparelse, den fordel, Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse havde haft i disse år, skulle tilbagebetales til statskassen.

I betænkningen går fremskridtspartiet ind for dette synspunkt, venstre går ind for dette synspunkt, kristeligt folkeparti går ind for dette synspunkt, og vi kan ikke forstå, at disse partier ikke kan stemme for, at der skal ske fuld indbetaling til statskassen.

Hvad jeg slet ikke kan forstå, er arbejdsministerens udtalelse om, at de 20 mill. kr. har man fundet frem til som et kompromis. Ja men hvad er det for en form for kompromis at finde frem til 20 mill. kr.? Hvorfor netop 20 mill. kr.? Hvorfor ikke 25 mill. kr. eller 15 mill. kr.? Hvorfor ikke den beregnede nettobesparelse? Det er det, vi absolut under ingen omstændigheder kan forstå, når man nu endelig vil have denne løsning igen. Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren